

اطلاعیه‌ی جمعی از کارگران کردستان

در پشتیبانی از فراخوان جنبش ضد سرمایه‌داری و گرامی‌داشت اول ماه مه

آن محرک اقتصادی که می‌رفت روند جهانی‌سازی سرمایه را با حذف بسیاری از صنایع کوچک و نارسا و گزینش نوعی از اتحاد و همکاری اعلام نشده در تولید بر علیه کارگران محک بزند تا آخرین و نهایی‌ترین مهر سرمایه بر جامعه نقش ببندد، و شیوه‌ی استثمارِ پایانِ هزاره‌ی گذشته را به جنون استثمارِ هزاره‌ی نوین گره بزند، در سال گذشته، با آغاز جنبش‌های خیابانی و در رأس آن‌ها جنبش *اشغال‌وال‌ستريت* و جنبش *اشغال‌خانه‌ها*، ناکارآمدی خود را بروز داد و افقی را پیش‌روی استثمار شونده‌ها به رخ کشانید که بار دیگر به میدان بیایند و سیمای خود را از روزنی نوین به جهانیان بنمایانند که رنگین‌کمانش نشان از فرسایش توان کاپیتالیسم در استمرار خویش دارد.

سیستم سرمایه‌داری، هم‌گام با بحران‌های درونی‌اش، معضله‌ها و مشکلات بی‌شماری را بر همه‌ی انسان‌ها و به ویژه کارگران تحمیل کرده است. بی‌کاری، فقر، اعتیاد، فحشا و، بی‌خانمانی در اکثر کشورها به اوج خود رسیده است؛ در نتیجه، سرمایه‌داری به منظور کسب هر چه بیشتر منافع و سودآور بودن سرمایه‌ی خود و هم‌چنین به منظور رهایی از بحران یاد شده و بحران‌های سیاسی-اقتصادی و گم شدن افق‌هایی که می‌رفت خود را جاودانه بسازد، تنگناها و فشارهای وارد شده بر خود را به طبقات پایین جامعه وارد آورده است تا افق‌هایی را که به روی آن بسته شده بود باز بنماید. کاستن خدمات اجتماعی، افزایش سن بازنشستگی، اخراج کارگران در سطحی بسیار وسیع، کاهش استانداردهای زندگی به پایین‌ترین سطح ممکن، استفاده از نیروی کار کودکان در ابعاد اقتصادی و، استفاده‌های ابزاری از نیروی کار انسان‌ها، نادیده انگاشتن بهداشت روانی زحمت‌کشان و، ارائه ندادن امکانات رفاهی و زیست‌محیطی مناسب، هم در محیط کار و هم در محیط زندگی خانوادگی آن‌ها در ابعاد اجتماعی، از جمله اقدام‌هایی هستند که کاپیتالیسم با در پیش گرفتن آن‌ها بر آن بوده است بحران‌های یاد شده را با رویکردهایی هر چند مقطعی به کنترل درآورد. در آفریقا، آسیا و دایره‌ی نه چندان باز خاورمیانه، برای فروش تولیدات خود به جنگ و خونریزی دامن می‌زند؛ پس‌مانده‌ها و عنصرهای مرتجع را در سرزمین‌هایی که اشغال می‌کند به کرسی می‌نشانند؛ به بهانه‌ی دفاع از دموکراسی و مبارزه با تروریسم، در سرتاسر دنیا، دست به کشتار بی‌رحمانه‌ی فقرا و بی‌نویان می‌زند؛ حمله به زندگی و کرامت انسان‌ها جزیی از سرلوحه‌ی چپاولگری قرار گرفته؛ محیط زیست طبیعی در خطر نابودی قرار گرفته؛ و، توهم‌پراکنی، در میان اقشار زحمتکش، از جمله رویکردهایی روانشناختی است که می‌رود در سایه‌ی آن، یک چند روزی دیگر، خود را حاکم بر اقیانوس آب‌هایی که رو به خشکیدن است بیابد.

با این وجود، اعتراض بر علیه وضعیت موجود، مقاومت در برابر فشارهای مضاعف، و به چالش کشیدن تعاملی که می‌رود مردم را در تنگدستی هر چه بیشتری قرار دهد، ادامه دارد و هر روز در گوشه‌ای از این دنیای بی‌کران چه خون‌هایی که ریخته نمی‌شود و چه رنج‌هایی بر تن و جان تلاشگران هموار نمی‌شود تا روزنه‌هایی برای رهایی پدیدار گردد و مردم بتوانند در فضایی آزاد و برابر، برای یک بار هم که شده، نفسی تازه را برتانبند و جانی دیگر بگیرند. از بارزترین این حرکت‌ها، می‌توان به جنبش ضد سرمایه‌داری *اشغال‌وال‌ستريت* و *اعتراض‌های خیابانی در یونان* اشاره کرد که دامنه‌ی آن می‌رود تا ناقوس جهان سرمایه‌داری را به صدا درآورد، به طوری که ارتعاش آن جان و تن خفتگان را به تمنای آزادی ببرد.

در ایران، طبقه‌ی کارگر، بیشتر از هر زمان دیگری، در معرض اخراج، بی‌کاری، فقر و تنگدستی قرار گرفته است؛ اقشار فرودست در اوج بلاتکلیفی و بی‌افقی و عدم امنیت به سر می‌برند؛ بحران سرمایه‌داری جهانی، دامن سرمایه‌داری ایران و زمامداران آن را نیز در بر گرفته است؛ اعتراضات کارگری به شکلی پراکنده خود را به رخ می‌کشاند؛ گرانی، بی‌کاری، فقر و فلاکت، اعتیاد و تن‌فروشی و بی‌خانمانی نیز رو به افزایش

است؛ توده‌های مردم از نظر شغلی و مشکلات اقتصادی در باتکلیفی به سر می‌برند؛ و، در چنین شرایط نابسامانی است که کارگران، امسال، به استقبال روز اعتراض جهانی خود، اول ماه مه، می‌روند. در چنین وضعیتی و در این برهه از زمان که کارگران و ستم‌دیدگان می‌روند تا روزه‌های باز شده را غنیمتی بشمارند که در راستای آن به حرکت دربیایند و، جنبش ضد سرمایه‌داری جهانی نیز فراخوان اعتصاب را در دستور کار خود قرار داده، ما کارگران کردستان نیز می‌رویم، تا هم‌گام و هم‌صدا با سایر هم‌طبقه‌ای‌های خود، به استقبال این روز با شکوه برویم و روز جهانی خودمان را گرامی بداریم.

کارگران، پرستاران، معلمان، زنان و مردان فرو دست! بیایید به منظور اعتراض به بی‌کاری، فقر، گرانی و ناتوانی‌های اجتماعی، در این روز، مطالباتمان را فریاد بزنیم؛ بیایید دست در دست هم‌دیگر، برای اعتراض به این وضعیت فلاکت بار، در روز اول ماه مه برابر با ۱۲ اردیبهشت، هم‌صدا با هم‌طبقه‌ای‌های خود، در سرتاسر دنیا، دست از کار بکشیم و به فراخوان جنبش ضد سرمایه‌داری جهانی بپیوندیم. ایجاد تشکل‌های خود-ساخته، حق اعتصاب و اعتراض، حق برخوردار بودن از یک زندگی شایسته با امکانات امروزی، حق کار و بیمه‌ی بی‌کاری، مسکن و، آموزش و بهداشت رایگان، پایان دادن به اعتیاد و فحشا، جلوگیری از نابودی طبیعت، حق برابری زن و مرد، برچیدن کار کودکان و برچیدن هرگونه تبعیض و، حق داشتن دنیایی آزاد و برابر از ابتدایی‌ترین حقوقی است که تمامی انسان‌ها باید از آن برخوردار باشند.

کارگران همه‌ی کشورها، متحد شوید.

جمعی از کارگران کردستان

۱۳۹۱ / ۱ / ۳۰